

DECLARACIÓ "LA PRIMAVERA SOCIALISTA"

Les primàries de Barcelona i la unitat socialista

Les primàries ciutadanes del PSC de Barcelona són vistes, amb raó, com un primer pas important en la **renovació inajornable del PSC** i, més enllà, en la **regeneració urgent** del conjunt dels partits polítics reclamada per la ciutadania.

Sens dubte és l'acció més clara i potent dels socialistes catalans per donar compliment al mandat congressual de caminar cap a un nou PSC. **Malauradament, d'altres gestos, actituds i decisions han anat en sentit contrari**, fins al punt de portar el socialisme català al moment més baix de la seva història i provocar una diàspora de militants, simpatitzants i electors que, decebuts i irritats, han deixat de confiar en una direcció que ha malbaratat la promesa i el mandat de canvi que la va legitimar.

Davant d'aquesta situació, **la temptació d'abandonar -en donar per irrecuperable el PSC- és molt gran i, fins i tot, comprensible, però crec sincerament i respectuosament que no és una opció satisfactòria** per dues raons: en primer i principal lloc, perquè no s'adiu amb la nostra tradició, amb el nostre esperit fundacional unitari; i, en segon lloc i sobretot, perquè no ofereix una alternativa convincent per continuar sent útils a la societat catalana.

Ara, també és cert que el PSC no disposa de massa oportunitats per rectificar i redreçar el seu rumb. **He dit sovint que les**

primàries ciutadanes de Barcelona eren una d'aquestes oportunitats. Ho són en la mesura que recuperen aquell esperit i aquell impuls fundacional, fet d'una voluntat d'innovació política i d'un anhel d'unitat i d'integració. I també, en tant que ofereixen una via útil i concreta per fer política d'una altra manera, per oferir un tast del que pot ser una nova política.

Crec que ens ho hem de pensar més de dues i tres vegades abans de renunciar al llegat preciós de la unitat socialista que ens van deixar en Joan Reventós i tants altres companys i companyes compromesos amb els valors del socialisme català. **Ens convé la serenitat suficient per tenir la perspectiva històrica necessària per entendre millor el nostre present i saber orientar encertadament el futur.** Ens convé recordar com la unitat socialista no va ser possible en els anys vint i trenta del segle passat; i com - fa quaranta anys- homes i dones socialistes d'orígens polítics i socials diversos, amb una visió àmplia i un cor generós, van saber assolir la unitat anhelada.

Com tampoc podem oblidar que aquell impuls unitari es va projectar al conjunt del país, fent de ciment de la unitat civil del poble català. **Aquesta és la nostra millor tradició, la que fonamenta l'orgull de sentir-se socialista a Catalunya.** I aquest sentiment no ens el pot prendre ningú, perquè passaran els dirigents -amb els seus encerts i errors-, però el sentiment de justícia que impulsa les persones al compromís socialista és un patrimoni lliure i col·lectiu que no admet ni guardians ni sacerdots.

Només des d'aquest sentiment compartit redreçarem el socialisme català i el convertirem de nou en una eina útil al servei de la societat catalana i, especialment, de les classes populars i dels més desfavorits. **Una societat que ens demana un PSC obert, permeable a les noves inquietuds i anhels dels catalans i les catalanes, sense cap subordinació, lliure per teixir aliances i contribuir a construir una nova majoria política i social de progrés.**

Crec que no és moment ni de tancar-se per intentar conservar un capital polític i electoral cada cop més minvant, ni de marxar per intentar reconstruir sobre bases incertes un quimèric partit ideal. **Ni un PSC més petit, ni un PSC més dividit.**

Es tracta de sumar i integrar per tenir la força necessària per impulsar el canvi. El canvi dins del PSC. El canvi de les esquerres per construir una majoria de progrés per guanyar les eleccions a Xavier Trias. El canvi per una Barcelona forta i justa. Un canvi que anunciï el futur cap a una Catalunya més lliure, més pròspera i més justa. Per una Catalunya amb veu pròpia, amb capacitat de decidir.

Avui, 20 de març de 2014, el dia que entra la primavera en el nostre calendari vital, vull aixecar una bandera en el nostre calendari polític: la de la nova primavera socialista. Estic segura que el proper dia 29, **la nostra candidatura oferirà un vot d'esperança contra la resignació, i un vot de fortalesa contra les incerteses. Hi ha alternativa. I la vull, la volem,**

representar i liderar.

Avui comença la primavera. **I el dia 29, dia de les eleccions a les primàries del PSC de Barcelona, començarà la primavera socialista.**

Som-hi!